

A Bizottság nem vitatja, hogy a HÉA-különbözet átvitelét, illetve visszatérítését a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK irányelv (a továbbiakban: irányelv) 183. Cikke tagállami döntési hatáskörbe utalja. Ezen hatáskörüket a tagállamok ugyanakkor csak a közös HÉA-rendszer egészének elvével, így különösen az adósemlegesség elvével összhangban gyakorolhatják. Az irányelv 183. Cikke, mely megengedi a tagállamok számára, hogy egyszer a következő időszakra vigyék át a HÉA-különbözetet, mint az adósemlegesség elvének teljes érvényesülését gátló szabály, szűken értelmezendő, s nem szolgálhat alapul az adósemlegesség elvével, illetve az adólevonási mechanizmus céljával ellentétes nemzeti jogszabályi rendelkezések elfogadásához.

Az adósemlegesség elve értelmében az adólevonási mechanizmus célja, hogy a vállalkozó teljes egészében mentesüljön a valamennyi gazdasági tevékenysége keretében fizetendő vagy megfizetett HÉA terhe alól. Ezen elv kizárja, hogy a tagállamok olyan feltételhez kössék a HÉA-különbözet visszatérítését, amely által terhet hárítanak az adóalanyokra, befolyásolják pénzügyi és likviditási helyzetüket, illetve kereskedelmi döntéseiket. A HÉA-különbözetnek a szóban forgó magyar szabályozás általi visszatartása azonban két okból is ilyen negatív hatással jár az adóalanyok számára.

Egyrészt azért, mert a levonható HÉA-nak a fizetendő HÉA-hoz viszonyított többlete az adóalany követelésének tekintendő, mely követelés kiegyenlítésének elhalasztása csökkenti a visszaigénylő adóalany profitlehetőségeit, likviditását, s így növeli üzleti kockázatát. Ezen adóalanyok az általa nyújtott termékértékesítések, illetve szolgáltatások után akkor is be kell fizetnie a HÉA-t, ha azokat nem fizették ki neki, viszont a számára nyújtott termékértékesítések, illetve szolgáltatások utáni HÉA-t csak akkor kaphatja vissza, ha ténylegesen kifizette azokat.

Másrészt a HÉA-különbözet visszatartása nemcsak a visszaigénylő pozícióban lévő adóalany számára, hanem az adózandó ügylet másik oldalán lévő adóalany számára, tehát az eladó számára is terhet jelent. A vevő likviditásának csökkenése révén növekszik ugyanis annak a kockázata, hogy nem, vagy csak jelentős késéssel fog hozzájutni a megvásárolt termék, illetve igénybe vett szolgáltatás ellenértékéhez, miközben neki ettől függetlenül be kell fizetnie az adott termékértékesítést, illetve szolgáltatásnyújtást terhelő HÉA-t.

A Bizottság szerint az, ha a szabályozás valamely terhet ró az adóalanyokra, nem egyensúlyozható ki újabb tehernek az adóalanyokra rovasával. A szabályozás egyensúlyát csak az teremti

heti meg, ha a befizető pozícióban az adóalanyra rótt terhet, azaz a befizetési kötelezettséget, a visszaigénylő pozícióban az adóalany azon lehetősége ellensúlyozza, hogy visszakaphatja a befizető pozícióban befizetett HÉA-t.

Végül a kifogásolt magyar szabályozás azáltal, hogy nem teszi lehetővé, hogy az adóalany a különbözetet legkésőbb a második adómegállapítási időszak végén visszakapja, megsérti az irányelv 183. cikkét, mely a HÉA-különbözetnek csak egyszeri, a „következő időszakra” való átvitelét teszi lehetővé. Sőt, a magyar szabályozás, mely egyébként a vevő likviditásának csökkentésével saját maga csökkentti annak a valószínűségét, hogy a visszatérítés bekövetkezzen, azt sem biztosítja, hogy az adóalany valaha is visszakapja a különbözetet. Ha ugyanis az adóalany úgy fejezi be a tevékenységét, hogy nem fizette ki minden beszerzését, mert fizetése képtelenné vált, a ki nem fizetett ügyleteket terhelő HÉA visszatérítésére nincs mód, így azt az állam végleg megtartja.

A fenti okokból kifolyólag a Bizottság tehát úgy véli, hogy a magyar jogalkotó túllépett a számára biztosított diszkrecionális jogkör határain és megsértette az irányelv 183. cikkét, amikor a HÉA-különbözet visszatérítésének feltételei vonatkozásában az adósemlegesség elvét sértő, s a különbözet egymást követő többszöri átvitelét is lehetővé tevő szabályozást fogadott el.

(¹) A Tanács 2006/112/EK irányelve (2006. november 28.) a közös hozzáadottértékadó-rendszerről; HL L 347., 1. o.

2010. június 9-én benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Portugál Köztársaság

(C-286/10. sz. ügy)

(2010/C 221/43)

Az eljárás nyelve: portugál

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: P. Guerra e Andrade és M. van Beek meghatalmazottak)

Alperes: Portugál Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Portugál Köztársaság mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen az Európai Vasúti Közösség (CER) és az Európai Közlekedési és Szállítási Dolgozók Szövetsége (ETF) között létrejött, a vasúti szektorban a határokon átnyúló interoperábilis szolgáltatásokat ellátó utazó munkavállalók alkalmazási feltételeinek egyes szempontjairól szóló megállapodásról szóló, 2005. július 18-i 2005/47/EK tanácsi irányelvnek ⁽¹⁾, vagy legalábbis e rendelkezéseket nem közölte a Bizottsággal — nem teljesítette az ezen irányelv 5. cikkéből eredő kötelezettségeit;

— a Portugál Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az irányelvnek a nemzeti jogba történő átültetésére előírt határidő 2008. július 26-án lejárt

⁽¹⁾ HL L 195., 15. o.

A Tribunal administratif (Luxemburg) által 2010. június 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Tankreederei I SA kontra Directeur de l'administration des Contributions directes

(C-287/10. sz. ügy)

(2010/C 221/44)

Az eljárás nyelve: francia

A kérdést előterjesztő bíróság

Tribunal administratif

Az alapeljárás felei

Felperes: Tankreederei I SA

Alperes: Directeur de l'administration des Contributions directes

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Ellentétes-e az EK 49. cikkel és az EK 56. cikkel a jövedelemadóról szóló módosított, 1967. december 4-i törvény 152a.

cikkének (1) bekezdése annyiban, amennyiben a luxemburgi adóalanyok számára azzal a feltétellel biztosítja a beruházás után járó adójóváírásban való részesülés lehetőségét, hogy az ilyen beruházást a Nagyhercegségben található telephelyen [valósítják meg], a beruházási [vagyontárgy] rendeltetése szerint állandó jelleggel a Nagyhercegség területén [marad], és azt ténylegesen Luxemburg területén [helyezik üzembe]?

2010. június 11-én benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Olasz Köztársaság

(C-291/10. sz. ügy)

(2010/C 221/45)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: M. van Beek és S. Mortoni meghatalmazottak)

Alperes: Olasz Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen az Európai Vasúti Közösség (CER) és az Európai Közlekedési és Szállítási Dolgozók Szövetsége (ETF) között létrejött, a vasúti szektorban a határokon átnyúló interoperábilis szolgáltatásokat ellátó utazó munkavállalók alkalmazási feltételeinek egyes szempontjairól szóló megállapodásról szóló, 2005. július 18-i 2005/47/EK tanácsi irányelvnek ⁽¹⁾, vagy legalábbis e rendelkezéseket nem közölte a Bizottsággal — nem teljesítette az ezen irányelv 5. cikkéből eredő kötelezettségeit;

— az Olasz Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az irányelvnek a nemzeti jogba történő átültetésére előírt határidő 2008. július 26-án lejárt

⁽¹⁾ HL L 195., 15. o.